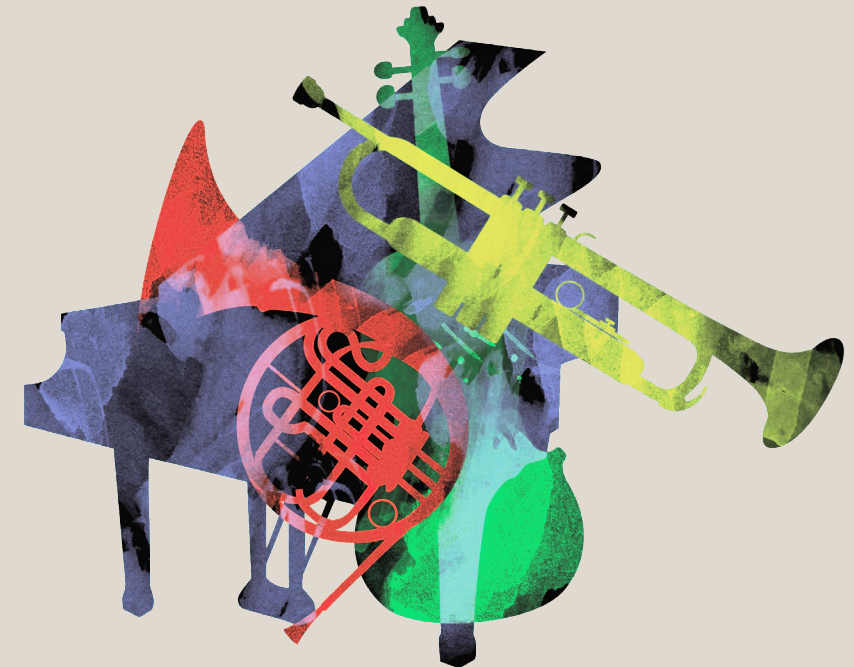
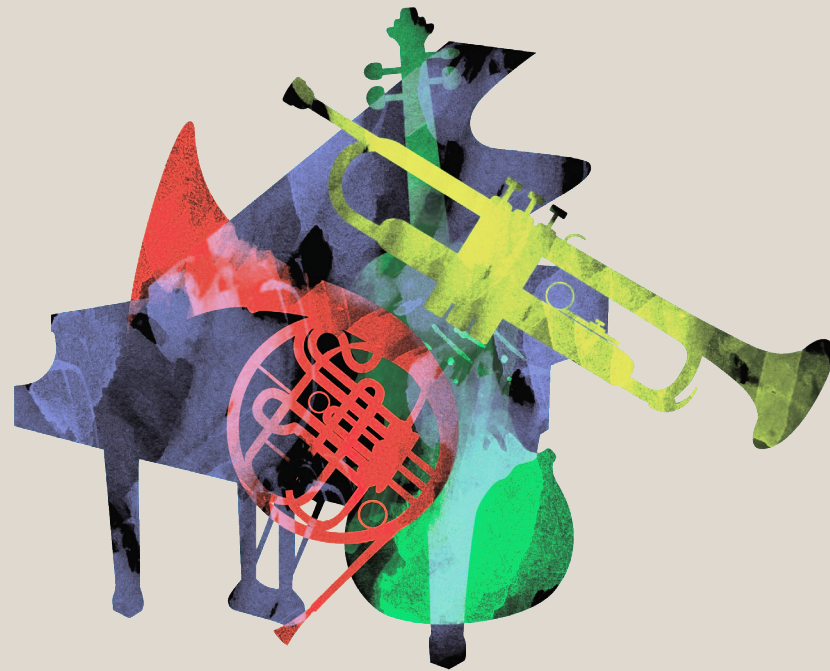

NITRIANSKA GALÉRIA

GALÉRIA HUDBY

CYKLUS KOMORNÝCH KONCERTOV
8. ROČNÍK

18. september 2013 o 18.00 hod.

Petr Nouzovský (CZ) – violončelo
David Hausknecht (CZ) – klavír
Program: C. Debussy,
R. Schumann, L. van Beethoven

9. október 2013 o 18.00 hod.

Daniel Buranovský – klavír
Program: M. Bázlik

23. október 2013 o 18.00 hod.

Ronald Šebesta – klarinet
Program: I. Stravinskij, G. Scelsi,
S. Sciarrino, K. Stockhausen,
S. Reich

Peter Katina – akordeón

Program: D. Šostakovič, M. Kagel,
P. Machajdík, J. Cage, M. Lindberg

13. november 2013 o 18.00 hod.

Österreichisches Ensemble für
Neue Musik (AT)
Irmgard Messin – flauta
Ivana Pristašová-Zaugg – husle
Theodor Burkali – klarinet
Peter Sigl – violončelo
Nora Skuta – klavír
Program: B. Furrer, M. Mochizuki,
B. Gander, J. M. Staud, P. Zagar

27. november 2013 o 18.00 hod.

Eva Šušková – soprán
Maroš Klátik – klavír
Mucha Quartet
Juraj Tomka – 1. husle
Andrej Matis – 2. husle
Veronika Prokešová – viola
Pavol Mucha – violončelo
Program: L. Stanček

4. december 2013 o 18.00 hod.

Martin Krajčo – gitara
Moyzesovo kvarteto
Stanislav Mucha – 1. husle
František Török – 2. husle
Alexander Lakatoš – viola
Ján Slávik – violončelo
Program: F. Schubert,
K. J. Mertz, M. Burlas,
L. Boccherini

SEPTEMBER — DECEMBER 2013
KONCERTNÁ SÁLA ŽUPNÉHO DOMU

NITRIANSKA GALÉRIA

GALÉRIA HUDBY

CYKLUS KOMORNÝCH KONCERTOV

8. ROČNÍK

SEPTEMBER – DECEMBER 2013

Realizované s finančnou
podporou Ministerstva kultúry
Slovenskej republiky.

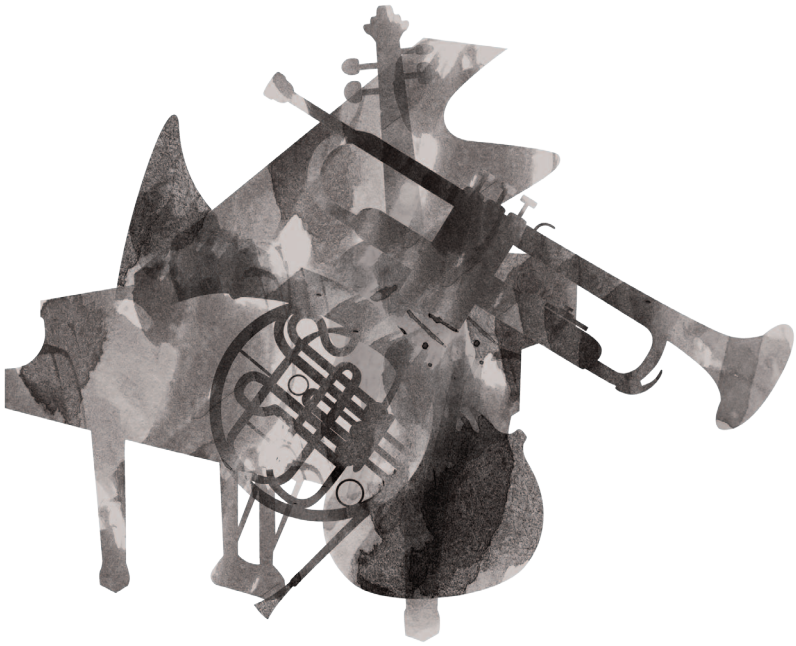
ff Hudobný fond
Music Fund Slovakia
S finančným príspevkom
Hudobného fondu.

hudobný život

 ARRIVA

NITRIANSKA GALÉRIA
ŽUPNÉ NÁMESTIE 3, NITRA
WWW.NITRIANSKAGALERIA.SK

GALÉRIA HUDBY

18. SEPTEMBER 2013 O 18.00 HOD.

PETR NOUZOVSÝ (CZ) – violončelo

DAVID HAUSKNECHT (CZ) – klavír

Program

Claude Debussy (1862 – 1918)

Sonáta d mol pre violončelo a klavír

I. Prologue: Lent, sostenuto e molto risoluto

II. Sérénade: Modérément animé

III. Final: Animé, léger et nerveux

Robert Schumann (1810 – 1856)

Fantazijné kusy pre violončelo a klavír, op. 73

I. Zart und Ausdruck

II. Lebhaft, leicht

III. Rasch und mit Feuer

Ludwig van Beethoven (1770 – 1827)

Sonáta a dur pre klavír a violončelo, op. 69

I. Allegro, ma non tanto

II. Scherzo. Allegro molto

III. Adagio cantabile – Allegro vivace

Program dnešního koncertu jsme koncipovali tak, abyste měli možnost poslechnout jedny z nejhezčích a současně nejzajímavějších skladeb, které byly pro violončelo a klavír napsány.

Schumannovy Fantazijní kusy, originálně napsané pro klarinet s klavírem, patří k autorovým šťastným dílům, která hovoří jasným Schumannovým jazykem romantika. Debussyho Sonáta nás přenesení do francouzské Comedie dell'Arte, ve které si hrají společně Colombína s Pierotem. Vymýšlejí společná dobrodružství. Máme zde možnost sledovat příběh vyjádřený hudbou. Beethovenova Sonáta A dur nás vtáhne do děje německých dějin přelomu 18. a 19. století, kdy již zralý autor komponuje přenádherou čtyřvětou sonátu, která je prubířským kamenem každého violončelisty a klavíristy.

Petr Nouzovský

Petr Nouzovský

je absolventom Pražského konzervatória (František Pišinger, Jan Páleníček, Jiří Bárta), HAMU v Praze (Miroslav Petráš), Drážďanské Vysoké hudobnej školy (Wolfgang Emanuel Schmidt) a Královského konzervatória v Madride (Iagoba Fanló). Svoje umenie si zdokonalil u viacerých violončelistov na majstrovských kurzoch po celom svete (Mstislav Rostropovich, Boris Pergamenschikov, David Geringas, Franz Helmerson). Súkromne študoval u Stanislava Apolína. Na základe nahrávky obdržal opätovné pozvanie na Piatigorského seminár v Los Angeles.

Od roku 2005 je pravidelným hosťom najprestížnejšieho hudobného festivalu Pražské jaro. Je držiteľom ocenení New Master on Tour 2007, Europäische Förderpreis für Musik 2007 a laureát Val Tidone Competition 2011. Z jeho zahraničných vystúpení vymenujeme pozvania na festivaly Kammermusik festival v Bolzane, Brandenburgische Sommerkonzerte, Tallin Chamber Music Festival, Kyoto International Music Festival, Sommer Classics v Nemecku, Pavla Gililova, Pablo Casals Festival v El Vendrell, Hohenloher Kultursommer v Nemecku, Bratislavské hudobné slávnosti, Kasseler Musiktage, Moritzburg festival či recitály prípadne koncerty s orchestrom v sálach – Moscow International Performing Arts Center pod vedením Vladimíra Spivakova, Sála Moskovského konzervatória, Glinkova sála v Petrohrade, Národné divadlo v Alžírsku, Sála Ekaterinburskej filharmónie, Auditorium v Barcelone, Odd Fellow Palæet v Kodani, Theater Diligentia v Haagu, Concertgebouw v Amsterdame, Teatro Coliseo v Buenos Aires. V Českej republike spomeňme Rudolfinum či Obecní dům.

Petr Nouzovský pravidelne vystupuje s orchestrami (Chamber Orchestra Kremlin, Komorná filharmónia Pardubice, Český národní symfonický orchestr, Plzeňská filharmonie, Symfonický orchestr Českého rozhlasu, Polish Radio Choir, Baltic Neopolis Orchestra, Slovenská filharmónia) pod vedením dirigentov (Leoš Svárovský, Misha Kats, Ondrej Lenárd, Fan Tao, Jose Miguel Rodilla, Paweł Kotla, Artur Sędzielarz, Charles Olivieri-Munroe, Koji Kawamoto, Petr Vronský, Ronald Zollman, Rastislav Štúr, Gerd Schaller, Peter Feranec či Mischa Rachlevsky).

Medzi hudobníkov svetového renomé, s ktorými Petr Nouzovský spolupracoval, patria Gerard Wyss – dvorný klavirista Cecilie Bartoli, huslista Daishin Kashimoto – 1. koncertný majster Berlínskej filharmónie, klavirista Miroslav Kultyshev – víťaz Čajkovského súťaže v Moskve či huslista Ilian Garnetz – držiteľ 3. ceny zo Súťaže o cenu Kráľovnej Alžbety v Bruseli. Zo súborov vymenujme Royal String Quartet či Talich Quartet. Natočil alebo sa spolupodieľal na nahraní pätnástich CD pre firmy CUBE Bohemia Metier, Multisonic, Albany Records, ARTA, Parma Records, Navona records či Radioservis. V roku 2012 založil s klaviristom Liborom Nováčkom a huslistom Ilianem Garnetzem Prague Piano Trio.

David Hausknecht

študoval hru na klavír od šiestich rokov u prof. Jitky Němcovej v Hudobnej škole hl. m. Prahy, od r. 2006 pokračoval u rovnakej pedagogičky na Gymnázium J. Nerudy v Prahe v triede s hudobným zameraním, od školského roka 2008/2009 spolupracoval s prof. Františkom Malým a začal študovať dirigovanie u prof. Jiřího Smutného. V súčasnej dobe študuje na Vysokéj hudobnej škole vo Viedni v triede prof. Avedise Kouyoumdjiana. Pravidelne hrá na reprezentatívnych koncertoch Hudobnej školy hl. m. Prahy a Gymnázia J. Nerudy v sále Martinů na HAMU v Prahe, v roku 2004 tu vystúpil so školským orchestrom Piccoli archi di Praga. Ďalej hral v živom vysielaní Českého rozhlasu „Koncerty ze studia 1“, v Rakúskom inštitúte v Prahe, na českej ambasáde vo Viedni, v Španielskej sále Pražského hradu na „Koncertě pro konto Bariéry“. V Českom rozhlase nahral skladby C. Czerného, F. Liszta a F. Poulenca. V júni 2006 hral s Českou filharmonií v Dvořákovskej sieni Rudolfiny Mozartov klavírný koncert B dur K 595 pod taktovkou Zdeňka Mácala.

Zúčastnil sa medzinárodných interpretačných kurzov v Týně nad Vltavou a v Míšni. Od roku 2007 konzultuje s prof. A. Zenziperem na Musikhochschule v Drážďanoch. V roku 2007 obdržal cenu Rotary – Club za najlepšieho účastníka majstrovských klavírných kurzov v Míšni. V tom istom roku získal cenu pre absolútneho víťaza súťaže

Virtuosi per musica di pianoforte v Ústí nad Labem. V lete roku 2008 koncertoval spolu s huslistkou Mariou Mátlovou na nemeckom festivale komornej hudby Schubertiaden Schnackenburg. V lete tohto roku sa zúčastnil aj dvoch majstrovských klavírnych kurzov: v rakúskom Reichenau pod vedením prof. Avedise Kouyoumdjiana a v nórskom Bergenu pod vedením prof. Jiřího Hlinku. V marci roku 2009 hral s Pražskou komornou filharmóniou v Španielskej sále Pražského hradu štvrtý Beethovenov koncert pre klavír a orchester. V roku 2009 sa umiestnil na štvrtom mieste ako najmladší účastník v súťaži do tridsať rokov „Anton G. Rubinstein Piano Competition“. David sa nezaujíma iba o hru na sólový klavír. Je veľmi aktívny v komornej hre a spolupracuje s poprednými českými mladými umelcami.

V septembri 2013 sa Petr Nouzovský a David Hauknecht stali laureátmi Medzinárodnej súťaže Johanna Brahmsa v Rakúsku (2. miesto).

GALÉRIA HUDBY

9. OKTÓBER 2013 O 18.00 HOD.

DANIEL BURANOVSKÝ – klavír

Program

Miro Bázlik (1931)

24 prelúdií pre klavír (1981 – 1984)

1. Promenáda	Promenade
2. Rozbúrená rieka	Le Fleuve déchaîné
3. Strieborná hora	Le Mont d'argent
4. Zvony	Les Cloches
5. Krásavica	La Belle
6. Pohreb vtáčika	Enterrement d'un petit oiseau
7. Priatelia	Les amis
8. Tichá rozlúčka	Adieu muet
9. Sen	Rêve
10. Márne čakanie	Vaine attente
11. Tancujúca víla	Danse de Fée
12. Rozchod	Séparation
13. Slničnica	Le tournesol
14. Třípky	Les pruneliers
15. Vietor a lístie	Vent et feuillage
16. Neukončený valčík	Valse inachevée
17. Voľba kráľovnej krásy	Election de la reine la beauté
18. Osamelý rytier	Le chevalier solitaire
19. Prostá pieseň	Simple mélodie
20. Rozdúchané pahreby	Tisons activés
21. Don Quijote	Don Quichotte
22. Večné návraty	Retours éternels
23. Rebrík do neba	L'échelle au ciel
24. Ďaleká cesta	Long voyage

Tvorba Mira Bázlika ma sprevádza už mnoho rokov. Osobné rozhovory a ponorenie sa do neľahkej úlohy interpretácie, jeho prelúdií nás so skladateľom nadhlo duchovne spojilo. Obdivoval som na autorovi zaniehanie, jasné predstavy o skladbách, osobnú disciplínu a úctu k hudbe. Všetky prelúdiá, ktoré som študoval postupne, ako mi autor dával najavo svoj pozitívny postoj k mojej interpretácii, mi prenikli hlboko pod kožu. Tieto skladby, ktoré možno podľa autora nazvať pre ich klaviristickú náročnosť aj etudami, obsahujú často zložité harmonicko-melodické a rytmické súvislosti v jasnej, disciplinovanej forme. Ich tzv. technická náročnosť mnohých odradila (jeden už dnes nežijúci významný klavirista sa o nich vyjadril ako o „Bázlikovej pomste klaviristom“). Náročné intervaly, či už tradičné – vo virtuózných sledoch, alebo veľmi často aj netradičné, posúvané v chromatických sekvenciách, spolu s romantickými tonálnymi melodicnými postupmi, ktoré sú väčšinou tiež chromaticky „zahustené“, predstavujú náročný oriešok pre interpreta – veď výsledkom má byť prehľadný, syntetizujúci, tradičný i novátorský hudobný svet - poetický, či dramatický hudobný obraz evokujúci až programové pocity. Hudobný svet prelúdií zahrňa mnohé životné pohľady muža, či to je svet žien (Krásavica, Volba kráľovnej krásy), svet vzťahov (Priatelia, Márne čakanie, Rozchod), ale snád hlavne svet fantázie (Strieborná hora, Sen), filozofia života a plynutia času (Osamelý rytier, Rozdúchané pahreby, Večné návraty, rebrík do neba, Ďaleká cesta).

Na základe úspešného projektu nahrávky prelúdií a ich kompletnej verejnej premiéry na festivale Melos-Étos sa mi v minulom roku dostalo cti premiérovať aj Bázlikov Koncert pre klavír a orchester so Symfonickým orchestrom Slovenského rozhlasu.

24 prelúdií pre klavír sú v slovenskej klavírnej tvorbe jedinečným svedectvom o vzťahu skladateľa k tradícii a ponímanie hudobnosti v súčasnosti, jeho výpoveďou k zápasu o umeleckú identitu.

Daniel Buranovský

Cyklos 24 prelúdií písal Miro Bázlik v rokoch 1981 – 1984. Prvým podnetom k ich skomponovaniu bola potreba autora vytvoriť dielo pre klavír s didaktickým zameraním. V tom čase išlo o ojedinelý jav v slovenskej klavírnej tvorbe. Prelúdiá odkrývajú mnohé úskalia klavírnej techniky, a tým nadväzujú na vrcholné klavírne umenie 19. storočia. Sám Bázlik ich po skomponovaní ponúkol ako študijný materiál pre Konzervatórium v Bratislave, no nestretol sa s priaznivou odozvou. Neochota prijať toto dielo vyplývala skôr z osobnej nevhle kompetentných podporiť tvorbu autora, ako z pochybností o kvalite diela. Druhým veľmi podstatným podnetom pre vznik Prelúdií bola aj objednávka Hudobného fondu. Vtedy to pre Bázlika, skladateľa, ktorého v tom období

aj politicky prenasledovali, znamenalo aj finančnú pomoc. Každý rok vzniklo asi šesť prelúdií popri iných najmä orchestrálnych dielach (Epoche pre violončelo a orchester, 1983, Balada – koncert pre violu a orchester, 1984).

Bázlik sa v Prelúdiách prezentuje ako skladateľ zjednocujúci dve hudobné koncepcie: na jednej strane je prítomná inšpirácia skladateľskými vzormi minulosti (J. S. Bach, C. Debussy, F. Chopin), na strane druhej využitie výdobytkov harmónie 20. storočia na báze vlastnej harmonickej koncepcie. V Prelúdiách dochádza k dokonalej syntéze týchto elementov, k zjednoteniu protikladov do vyššieho celku. Práve pre sympatie skladateľa k minulosti, k hodnotám, ktoré prešli stáročiami a pretrvali až doposiaľ, bola jeho tvorba odmietnutá umelcami hudobnej avantgardy, ktorá sa vytvorila po druhej svetovej vojne. A tak boli Prelúdiá (podobne ako roku 1967 opera Peter a Lucia) odmietnuté ako dielo nespĺňajúce jej postuláty. Sám skladateľ sa však nebráni pojmu polyštýlovosť a spájaniu súčasnej hudby s tradičnými formami či postupmi. Práve naopak, tvrdí, že hudba je len jedna a minulosť nemožno odvrhnúť (informácie získané z osobného rozhovoru s Miro Bázlikom, 2. december 2008). Na margo Prelúdií sa vyjadril v rozhovore s Vladom Godárom takto: „Pokiaľ ide o Prelúdiá, iste nechceli byť nejakými impulzmi pre vzdialené generácie...vychádzal som v nich z väzby na romantiku, zachovávajúc durovo-molovú tonalitu. Mali byť kompendiom klavírnej techniky a odkrytím harmónií, ktoré v romantike ešte nie sú ošúchané. No v rámci slovenskej klavírnej tvorby som ich považoval za určitý čin a ich pejoratívne prijatie ma skutočne prekvapilo.“

Bázlik sa svojimi Prelúdiami retrospektívne dotkol viacerých hudobných a osobnostných inšpirácií. Dôkazom toho je aj viacero dedikácií – prelúdium Zvony venoval svojmu priateľovi z detstva Brankovi Okálikovi in memoriam, Krásavicu svojej žene a Večné návraty klaviristovi Danielovi Buranovskému (*dodatočne, ako prejav uznania za interpretáciu – pozn. DB*).

Miro Bázlik pri komponovaní svojich Prelúdií zostal verný pôvodnému charakteru tejto formy – v zmysle spôsobu, akým sa inštrumentalista pohráva so zvukom nástroja, s jeho dynamickými a farebnými možnosťami, ako hľadá tvar a obrys nápadu, ktorý sa mu rodí pod rukami. Každé prelúdium je výsledkom takého hľadania, každé vznikalo v priamom kontakte s klavirom. Názvy väčšiny prelúdií pripísal autor až neskôr. Vždy sa snažil nájsť výstižné pomenovanie korešpondujúce s hudobným motívom v danom prelúdiu. Pre pomenovanie skladieb zvolil Bázlik slovenský, ale aj francúzsky jazyk. Aj keď francúzštinu ovláda len pasívne, lahodila mu jej spevnosť a zvučnosť. Možno tu hľadať paralelu s dielom Clauda Debussyho. Na rozdiel od svojho predchodcu, ktorý umiestnil názvy až na koniec každého prelúdia, Bázlik napísal názvy na začiatok prelúdií, čím predostrel aj programové zameranie skladieb. Poetickými názvami

vyповедá (v niektorých prípadoch) o zdroji svojej inšpirácie a zároveň otvára pred poslucháčom široký obzor mimohudobných asociácií.

Bázlik svoje Prelúdiá tonálne zoradil, rovnako ako J. S. Bach, v chromatickom slede. Využíva teda všetky tóniny. Zaujímavosťou je, že jednotlivé skladby cyklu nevznikli v poradí, v akom sú zoradené teraz. V časovom odstupe takmer štyroch rokov si autor postupne vyberal tóniny na základe momentálnej inšpirácie. Ako prvé vzniklo prelúdium d mol Pohreb vtáčika. Bázlik zámerne len v tejto jedinej skladbe neudáva predznamenanie ako označenie prvého vzniknutého prelúdiá.

Jednoliatosť cyklu dosahuje autor dejovou líniou vytvorenou názvami prelúdií. Počnúc Promenádou (vznikla ako druhé prelúdium), ktorá je ozajstným otvorením zvukového priestoru celej klaviatúry, cez charakterovo súvisiace skladby vytvárajúce atmosféru smútku, čakania a samoty ako Rozbúrená rieka, Strieborná hora, Zvony, Pohreb vtáčika, Tichá rozlúčka, Rozchod, Trpky, Večné návraty až k poslednému prelúdiu Ďaleká cesta. Zaujímavosťou posledného prelúdiá Mira Bázlika je to, že jeho motivický materiál prebral z vlastnej elektroakustickej skladby *Adieu* (1970), ktorá sa neskôr stala súčasťou cyklu *Spektrá, metamorfózy a komentáre k I. dielu Dobře temperovaného klavíra J. S. Bacha* (dokončené 1974). Zároveň sa niektoré pôvodné prelúdiá stali východiskovým námetom pre iné inštrumentálne kompozície (Prelúdium Fis dur Slničnica je použité v skladbe Septetto resonancien on B-A-C-H + poesie J. E. Vincze, premiérové uvedené ansámbľom SurPlus, 2007 (*neukončený valčík je prepracovaním prelúdiá do druhej časti jeho koncertu pre klavír a orchester, ktorý mal premiéru v apríli 2011 pri príležitosti skladateľových okrúhlych narodenín v Slovenskom rozhlase – pozn. DB*). Sám skladateľ vyslovil myšlienku skomponovania orchestrálnych prelúdií vychádzajúcich z podkladov jeho klavírnej kompozície. Prvýkrát sa Prelúdiá dostali na koncertné pódium až v roku 2002, devätnásť rokov po ich vzniku. Vždy však zaznelo za sebou len šesť prelúdií, ktoré si v rámci podujatia Večery novej hudby na viacerých koncertoch rozdelili klaviristi Ida Černecká, Daniela Varínska, Daniel Buranovský a Marián Lapšanský. Digitálnu podobu dostali v tom istom roku zásluhou Daniela Buranovského. Nahrávka vznikla v Slovenskom rozhlase v roku 2002 a obsahuje aj dva klavírne cykly Mira Bázlika Nezábudky a Paletu pre klavír.

Svetová premiéra kompletného cyklu Prelúdií sa uskutočnila až 9. novembra 2007 v rámci festivalu Melos-Étos v Malej sále Slovenskej filharmónie v Bratislave. Náročnej úlohy sa výborným spôsobom zhostil Daniel Buranovský, ktorý sa stal, podľa slov autora, jeho obľúbeným interpretom so schopnosťou vystihnúť tie najmenšie zvukové a charakterové nuansy skladateľovej hudby.

Daniel Buranovský

absolvoval štúdium na Konzervatóriu v Žiline v triede prof. Antona Kállaya. V roku 1989 ukončil s vyznamenaním štúdium na Vysokej škole múzických umení v Bratislave v triede prof. Miloslava Starostu. Za vynikajúce študijné výsledky a umeleckú činnosť mu bola udelená v roku 1989 Cena ministra školstva Slovenskej republiky. Počas štúdií sa zúčastňoval na viacerých súťažiach, kde získaval ocenenia – Súťaže slovenských konzervatórií, Študentská umelecká odborná činnosť, Interpretačná súťaž Slovenskej republiky a iné. Zúčastnil sa interpretačných kurzov v Santanderi v Španielsku a študijných pobytov v Kyjeve a na Sibeliovej akadémii v Helsinkách vo Fínsku. Vystupoval na viacerých medzinárodných hudobných festivaloch, napríklad Bratislavské hudobné slávnosti, festival súčasnej hudby Melos-Étos, Hornosliezsky festival v Katowiciach, Stredoeurópsky hudobný festival v Žiline (kde získal Cenu kritiky spolu s barytonistom M. Babjakom), na Festivale českej hudby v Bonne v Nemecku. V roku 2001 úspešne ukončil doktorandské štúdium na VŠMU Bratislava v odbore hudobné umenie – hudobná interpretácia v triede prof. Idy Černeckej.

Ako sólista spolupracoval s orchestrami Slovenská filharmónia, Symfonický orchester (česko)slovenského rozhlasu v Bratislave, Štátna filharmónia Košice, Slovenský komorný orchester B. Warchala, Štátny komorný orchester Žilina, Orchester Jána Cikkeru v Banskej Bystrici, Orchester Beethovenovej haly v Bonne, Orchester Hyosung Univerzity Taegu. Vystupoval ako sólista i ako komorný partner v takmer všetkých krajinách Európy, ale i v USA, Brazílii, Mexiku a v Ázii. Je vyhľadávaný aj ako komorný partner, spolupracuje napr. s M. Dvorským, laureátom Pavarottiho súťaže M. Babjakom, aj s ďalšími vokálnymi partnermi ako napr. s L. Vargicovou, sólistkou opery SND, s ktorou vystúpil v roku 2003 v Carnegie Hall v New Yorku, a inými. Pravidelne spolupracuje aj so skvelým mladým husľovým virtuózom, laureátom viacerých medzinárodných súťaží Daliborom Karvayom. Od roku 2001 je členom súboru Alea zameraného na interpretáciu tvorby Astora Piazzollu a slovenských skladateľov.

V roku 2004 mu Hudobný fond udelil Cenu Frisca Kafendu za vynikajúce interpretačné výkony na domácich a zahraničných koncertných pódiumoch a za mimoriadnu nahrávku prelúdií Mira Bázlika. Nahráva pre Slovenský rozhlas a je koncertne činný v oblasti sólovej i komornej hudby. V roku 2011 vydal sólový CD album s hudbou Franza Liszta a premiéroval Koncert pre klavír a orchester M. Bázlika, ktorého záznam vydal Hudobný fond na CD. Daniel Buranovský pracuje na Hudobnej a tanečnej fakulte Vysokej školy múzických umení v Bratislave, kde je od r. 2003 vedúcim Katedry klávesových nástrojov, vyučuje hru na klavíri a vedie interpretačný seminár.

GALÉRIA HUDBY
23. OKTÓBER 2013 O 18.00 HOD.

RONALD ŠEBESTA – klarinet

Program

CLASSIC MALTS

Igor Stravinskij (1882 – 1971)
Tri skladby pre sólový klarinet

Giacinto Scelsi (1905 – 1988)
Ixor

Salvatore Sciarrino (1947)
Let me die before I wake

Karlheinz Stockhausen (1928 – 2007)
In Freundschaft

Steve Reich (1936)
New York Counterpoint

Vo svete škótskej single malt („jednosladovej“) whisky sa rozlišuje šesť regiónov výroby tohto jedinečného prejavu škótskej kultúry. Každý z regiónov má svojho whisky reprezentanta, uznaného za predstaviteľa najtypickejších vlastností single malt danej oblasti. Títo reprezentanti spolu vytvárajú kategóriu s názvom „classic malts“. Názov dramaturgie dnešného koncertu, ako výberu časom preverených kusov klarinetovej sólovej literatúry, je teda metaforou. Volba názvu je zároveň vyjadrením môjho obdivu a affinity k svetu single malt whisky, v jej mnohorakosti a ušľachtilej komplexnosti.

Stravinského Tri skladby pre sólový klarinet sú prvým dielom modernej hudby pre klarinet bez sprievodu iného nástroja. Odlišný výraz každej z častí, vďaka majstrovskému vcíteniu autora do zvukovosti nástroja, ako aj celkom novátorská idiomatika každej z nich, svedčia o mozartovskom talente skladateľa, schopného na prvý pokus s bravúrou naplniť dovtedy nezadané kompozičné idey. Ixor Giacinta Scelsiho je krátkou ukážkou majstrovstva iného veľkého sonoristu 20. storočia, silne ovplyvneného introvertnou hudbou budhistických kláštorov. Do tretice nasleduje výsostne sonoristická skladba Let me die before I wake Salvatore Sciarinna, predstavujúca iný charakteristický typus sonority klarinetu, s hudobne zmysluplným, nesamouúčelným využitím techniky viaczvukov. In Freundschaft Karlheinz Stockhausena je klarinetovým „classic malt“ z opačného pólu. Ide o výsostne štrukturálnu, majstrovskú kompozíciu vo variačnej forme. Pre interpreta predstavuje otázku eventuálneho prispôsobenia zvukového poľa tak, aby nedochádzalo k estetickému nesúladu medzi silne štrukturálnym charakterom skladby a pastorálnym charakterom zvukovosti klarinetu. New York Counterpoint Steva Reicha je premietnutím skladateľovho repetitívneho jazyka do média klarinetovej zvukovosti. Koncept skladby pre ansámbel nástrojov rovnakej skupiny obsahuje potenciálne úskalie únavy poslucháčovej pozornosti z unilosti použitej sonority. Reich, hoci sa pri nástupe niektorých idiómov nevyhol konotáciám s jazzom, skladbu ako celok zvláda rozvinutím sebe vlastnej štruktúry s typickým étosom, ktorý napokon dominuje a zanecháva silný dojem.

Ronald Šebesta

Ronald Šebesta

je zaniatý propagátor súčasnej hudby, rešpektovaný hráč na dobových nástrojoch, vyhľadávaný komorný partner. Študoval na Konzervatóriu a na VŠMU v Bratislave. Počas štúdií absolvoval stáž na Conservatoire de Région v Boulogne. Od roku 1993 je 1. klarinetistom SOSR-u, od roku 1996 aj orchestra Cappella Istropolitana. Sporadicky vystupuje ako sólista so slovenskými komornými orchestrami. V roku 1988 bol spoluzakladajúcim členom VENI ensemble. Dominantnou líniou jeho záujmu je komorná hudba s dôrazom na tvorbu 20. storočia až podnes. V rámci tohto smerovania sa roku 1997 stal spoluzakladateľom súboru Opera Aperta, je stálym členom improvizáčného zoskupenia DON@U.com. V roku 2004 bol zakladajúcim členom LOTZ tria dobových basetových rohov 18. storočia, s ktorým nahral dve úspešné CD s dielami Juraja Družeckého a kompozíciami súčasných slovenských skladateľov (Hevhetia, Hudobný fond). Od roku 2002 pôsobí na VŠMU ako pedagóg hry na klarinete, kde roku 2007 obhájil doktorandskú prácu so zameraním na zvukovosť klarinetu.

GALÉRIA HUDBY

23. OKTÓBER 2013 O 19.00 HOD.

PETER KATINA – akordeón

Program

Dmitrij Šostakovič (1906 – 1975)

Prelúdium a fuga č. 1 C dur op. 87

Mauricio Kagel (1931 – 2008)

Rrrrrrr.....: 4 Orgelstücke

Rondeña

Rosalie

Rossignols enrhumés

Ragtime waltz

Peter Machajdík (1961)

Early and Late Clarities

John Cage (1912 – 1992)

Souvenir

Magnus Lindberg (1958)

Jeux d'anches

Prelúdiu a fúga C dur č. 1 op. 87 *Dmitrija Šostakoviča patrí medzi vybraných jedenásť z celkového počtu 24 prelúdií a fúg op. 87 pre klavír, ktoré som pred niekoľkými rokmi adaptoval na akordeón a nahral na CD. Svojimi jemnými detailami a krehkou, komornou atmosférou predstavuje akúsi introdukciu do rozsiahleho cyklu tohto veľkého ruského autora hudby druhej polovice dvadsiateho storočia.*

Rrrrr....: 4 skladby pre organ (1981 – 1982) je súčasťou cyklu štyridsiatich miniatúr, ktorý vytvoril argentínsko-nemecký skladateľ *Mauricio Kagel*. Autor známy svojimi experimentmi vytvoril cyklus, v ktorom názvy všetkých jeho charakteristických skladbičiek začínajú písmenom R. *Kagel ku skladbe napísal: „Siahol som po brožovanom hudobnom slovníku a okamžite som sa ocitol uprostred nekonečne sa násobiacich domén, od podmanivej sémantiky až po najvzdialenejšie dosahy hudobnej poézie.“*

Early and Late Clarities (Skoré a pozdné jasnosti) od *Petra Machajdika* vznikla v roku 2010 a znamenala pokračovanie našej spolupráce s autorom po uvedení jeho dvojkoncertu pre dva akordeóny a sláčikový orchester. Sólová kompozícia prináša pozoruhodnú zmes diatonických a tonálnych plôch, hravých ponášok na folklorne, jazzové i popové motívy a lyrických kantilén spolu s využitím externých zvukomalebných prvkov, akými sú šepot, pískanie, štrkot kamienkov alebo využitie triangu.

Skladbu Souvenir napísal v roku 1984 slávny americký skladateľ a experimentátor *John Cage* pôvodne pre organ. Jej vznik sprevádzali úsmevné okolnosti. *Cagea o jej napísanie pôvodne požiadala americká asociácia organistov a vopred dostal polovicu dohodnutej sumy. Počas korešpondencie s asociáciou Cage zistil, že od neho chce, aby napísal podobnú kompozíciu, akou bola jeho skladba Dream z roku 1948. Šokovaný Cage si uvedomil, že nemá záujem komponovať podobnú vec dvakrát, ale že chce napísať úplne nové dielo. Preto poslal peniaze späť. Šek nakoniec križoval Spojené štáty po tretíkrát a vrátil sa Cageovi s ubezpečením, že má úplne „volné ruky“ a môže písať, čo chce. Keď mu teda asociácia zaručila úplnú autorskú slobodu, vytvoril Cage, paradoxne, presne takú skladbu, akú pôvodne chceli. Volá sa Souvenir a jej názov hovorí sám za seba.*

Jeux d'anches (1989/90) od fínskeho skladateľa *Magnusa Lindberga* je skladba podliehajúca nepretržitej transformácii na relatívne malej ploche. Je to bizarná kombinácia spektrálnej a seriálnej hudby, s bohatou, industriálnou textúrou a kompozičným procesom podliehajúcim počítačom riadenej rytmike, zároveň okorenená rockovým beatom a vtípnymi narážkami. Táto emocionálna a dynamická skladba má podobu dravého prúdu atonálnej, divoko sa valiacej abstraktnej

a beztvarej masy hudby smerujúcej k nevyhnutnej katarzii takmer klasických proporcií. Jeux d'anches je „tour de force“ súčasnej akordeónovej kompozície a stelesňuje všetky atribúty, kvôli ktorým považujem súčasnú hudbu za vzrušujúcu cestu mapujúcu naše rozporuplné bytie v tomto čase a priestore.

Peter Katina

Peter Katina

je slovenský akordeonista, ktorý sa venuje predovšetkým súčasnej hudbe. Hru na akordeóne študoval na Slovensku na Vysokej škole múzických umení v Bratislave a v Dánsku na Carl Nielsen Academy of Music v Odense. Pravidelne koncertuje na Slovensku a vo viacerých krajinách Európy a premiérovu uviedol viacero nových kompozícií pre sólový akordeón od autorov, ako sú Nørgård, Graugaard, Podprocký, Iršai, Čekovská a mnohých ďalších; rovnako i koncerty pre akordeón a orchester od Igora Dibáka a Jozefa Kolkoviča. Vo vydavateľstve Hevhetia vydal niekoľko nahrávok, album škandinávskej hudby Flasing, album Prelúdiá a fúgy op. 87 Dmitrija Šostakoviča, diela Jozefa Podprockého pre akordeón a jeho najnovšou nahrávkou je Solo z roku 2012 z diel renomovaných svetových autorov. Okrem koncertnej a nahrávacej činnosti je Peter Katina aktívny aj ako hudobný publicista, jeho články, rozhovory a recenzie vyšli vo viacerých hudobných magazínoch. V Slovenskom rozhlase uvádza relácie Veľkí v malom a Hudba z mesta.

GALÉRIA HUDBY

13. NOVEMBER 2013 O 18.00 HOD.

ÖSTERREICHISCHES ENSEMBLE FÜR NEUE MUSIK (AT)

IRMGARD MESSIN – flauta

IVANA PRISTAŠOVÁ-ZAUGG – husle

THEODOR BURKALI – klarinet

PETER SIGL – violončelo

NORA SKUTA – klavír

Program

Beat Furrer (1954)

Presto pre flautu a klavír

Misato Mochizuki (1969)

All that is Including me pre basovú flautu, klarinet a husle

Bernhard Gander (1969)

Schlechtecharakterstücke pre husle, violončelo a klavír

I. Gier (greed)

II. Lamento I

III. Neid (envy)

IV. Lamento II

V. Geiz (avarice)

VI. Lamento III

Peter Zagar (1961)

Pieseň pre Emöke pre flautu, klarinet a klavír

Johannes Maria Staud (1974)

Lagrein pre husle, klarinet, violončelo a klavír

Keď ma pred pár mesiacmi Lucia Vadelová oslovila v súvislosti s jej víziou – ponúknuť nitrianskemu publiku sériu kvalitných, zaujímavých koncertov z oblasti súčasnej hudby, hneď sa mi ponúkol program, ktorý by azda spĺňal jej predstavu.

Jej konkrétny návrh smeroval k predstaveniu súboru, ktorý úspešne pôsobí už dlhé roky, neďaleko nás, v susednom Rakúsku, sídlom v Salzburgu a špecializuje sa na uvádzanie novej hudby. Keďže sme sa v tomto súbore nezávisle jedna od druhej ocitli spolu s Ivanou Pristašovou, bola to taká milá zhoda náhod, vnímať Luciinu ponuku ako rakúsko-slovenskú spoluprácu a na koncerte zahrať k tomu patričný autentický program.

Skladby, ktoré dnes večer zaznejú, sme našťudovali začiatkom tohto roku a odpremierovali na londýnskom festivale v marci. Dnes k tomu pridáme úplne nové Trio Petra Zagara, ktoré Peter napísal pre nás a vy patríte medzi tých, ktorí si to ako prví vypočujú.

Aj keď v programe nájdete prevahu rakúskych skladateľov, ktorí sú všetci vysoko akreditovaní na domácej a medzinárodnej hudobnej scéne, budete svedkami rôznorodosti ich štýlu, výraznej, charakteristickej výpovede ich umeleckého ducha, odlišnej farebnosti aj odlišných inšpiračných zdrojov. Kým Bernhard Gander s dušou rockového muzikanta miloval sa inšpirovať hlukmi-zvukmi každodenného života a pretransformovať ich do svojho hudobného jazyka (napr. ako zapísať zvuk rozpadávajúcej sa obrovskej sklenenej tabule), skladba Lagrein pre husle, klarinet, violončelo a klavír od Johanna Maria Stauda je výsledkom jeho snáh zapísať do zvukovej podoby niektoré vnemy – vizuálne, čuchové, chuťové – ako len milovníci vín vedia poeticky charakterizovať jednotlivé druhy vín... Staud sám hovorí o vlastnej skladbe: “stredne granátová farba s nádychom ruby. Bohatá, pomerne výrazná aróma s čokoládovým charakterom, kvetinové dojmy (falky), červené plody a sušené slivky. Jemná, hebká chuť, s tónmi kože a dechtu. Pevný, suchý a trochu zemitá úprava.”

Nora Skuta

Irmgard Messin

sa narodila v Mondsee v Rakúsku. Študovala u Ireny Grafenauerovej na Vysokej škole Mozarteum Salzburg a v roku 1996 získala magisterský titul v hre na flautu. Popri štúdiu sa zúčastnila majstrovských kurzov u renomovaných flautistov (Wolfgang Schulz, Michel Debost, Jeanne Baxstresser, Carin Levine, Istvan Matuz a Susan Milan). Pôsobila ako hlavná flautistka v Austrian Youth Philharmonie, the Euregio Philharmonie a bola členkou Gustav Mahler Youth Orchestra. Spolupracovala s orchestrami Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, Camerata Academica Salzburg a taktiež Mozarteum Orchester Salzburg. V roku 1999 získala 3. miesto na 4. Medzinárodnej súťaži v hre na flautu v Timisoara v Rumunsku. Vyučovala na Mahidol University Bangkok v Thajsku (1999/2000) a na Vysokej škole Mozarteum Salzburg (2003–05). Od roku 1993 je členom OENM (Österreichisches Ensemble für Neue Musik/Rakúsky súbor súčasnej hudby) a účinkuje pravidelne na festivaloch ako napr. Biennale Salzburg, Wien Modern, Bregenzer Festspiele, Warschauer Herbst, Salzburger Festspiele, Biennale München, Ultraschall Berlin, Settembre Musica, Medzinárodné kurzy súčasnej hudby Darmstadt, atď. Jej pvé sólové CD „flute“ bolo vydané vydavateľstvom Hevhetia v roku 2011.

Ivana Pristašová

Po ukončení Konzervatória u prof. A. Vrtela pokračovala v štúdiu na Universität für Musik und darstellende Kunst vo Viedni u M. Frischenschlagersa a E. Tchougaevy. Od roku 2000 bola Ivana Pristašová koncertným majstrom komorného orchestra Komorní sólisti Bratislava s ktorým absolvovala veľa úspešných koncertov na Slovensku i v zahraničí. Popri sólickej činnosti je aj vyhládanou komornou interpretkou klasickej a súčasnej tvorby. Pravidelne spolupracuje s poprednými komponistami ako G. F. Haas, H. Lachenmann, G. Sciarrino, B. Furrer, G. Kurtág, E. Poppe a. i. Ivana Pristašová koncertuje s ensemblami špecializovanými na súčasnú hudbu ako Klangforum Wien, Contrechamp ensemble, Ensemble XX. Jh, Österreichisches Ensemble für Neue Musik Salzburg, je členom Phace / contemporary music und Wiener Collage Ensemble. V roku 2002 založila vo Viedni sláčikové „Trio EIS“, ktorému už boli venované početné kompozície 21. storočia od roku 2008 spolu s Ladislavom Fančovičom (klavír) a Borisom Bohó (violončelo) vytvárajú súbor FACES piano trio, s ktorým koncertujú najmä na slovenských pódiumoch. Ivana Pristašová pravidelne účinkuje na významných festivaloch ako Wien Modern, Agora Festival Paris, Salzburger Festspiele, Biennale Venedig, Schleswig-Holstein Festival, Ruhrtriennale a na Slovensku je pravidelným hosťom slovenského festivalu Konvergencie. Ivana Pristašová sa venuje aktívne aj iným hudobným žánrom ako world music a jazz. Od

roku 2008 sa podieľa na novom projekte renomovaného telesa Vienna Art Orchestra. Ivana Pristašová nie je iba kvalitným výkonným umelcom, ale takisto vyhľadávanou pedagogičkou. V súčasnosti vedie husľovú triedu na Konzervatóriu v Innsbrucku.

Theodor Burkali

študoval na Konzervatóriu Győr, na Akadémii Franza Liszta v Budapešti (prof. Béla Kovács), na Salzburg Mozarteum (prof. Emil Rieder) a na rôznych majstrovských kurzoch (Sabine Meyer, Michel Portal, Francois Benda). V roku 2005 ukončil doktorandské štúdium a získal doktorský titul za tému „nové hudobné efekty a hracia technika na klarinete“. Ako klarinetista a skladateľ sa predstavil v niekoľkých koncertných sálach, ako napr. Concertgebouw Amsterdam, the Vienna Concerthouse, the Queens hall v Edinburgu, the Great Festival Hall v Salzburgu, the Symphony Space na Broadway v New York City atď. Koncertoval a verejne vystupoval v rádiu a televízii v USA, Ázii a Afrike. Získal množstvo ocenení na národných i medzinárodných súťažiach, ako napr. the Jeunesses Musicales v Bukurešti (1996), the Sevilla International Competition (1998), the Young Artist Competition (1999, Belgicko), the Yamaha Competition vo Viedni (2000). V roku 2002 získal Theodor Körner Price za kompozíciu „ClariNova“, v roku 2004 cenu na Franz-Josef Reinl Composition Competition vo Viedni, kde vyhral ročný grant. Jeho diela sú vydané vo vydavateľstve Ries & Erler v Berlíne a prezentované orchestrami Brussel Philharmonics, Salzburg Young Philharmonics, Mozarteumorchestra Salzburg a Győrer Philharmonics. Od roku 2008 je členom Rakúskeho súboru pre súčasnú hudbu (OENM).

Peter Sigl

sa narodil v Burghausen v Nemecku. Po štúdiách v Salzburgu a Amsterdame sa začal intenzívne venovať historickej hudbe na strunových nástrojoch a koncertoval ako sólista a taktiež ako člen mnohých súborov. Až do súčasnosti spolupracuje so súborom Concentus Musicus vo Viedni pod vedením Nikolausa Harnoncourta. Neskoršie sa začal zaujímať o súčasnú hudbu a stal sa členom Rakúskeho súboru súčasnej hudby (OENM), kde je hlavným violončelistom a umeleckým vedúcim. Súbor so sídlom v Salzburgu sa zaoberá interpretáciou súčasnej komornej hudby a koncertuje v rôznom zložení od 1 až po 15 hráčov. Od 1992 do 2012 bol violončelistom v súbore Stadler String Quartet, ktorý získal nebývalú reputáciu za interpretácie kompozícií súčasnej hudby pre kvarteto a ktorý popri štandardnom klasickom repertoári hrával aj množstvo premiér súčasných skladieb. Momentálne sa venuje komornej a súčasnej sólovej hudbe pre violončelo. V roku 2011 začas spolupracovať s klaviristkou Norou

Skuta. Hrá na niekoľkých violončelách: moderný nástroj, ktorý pre neho vyrobil v roku 2010 Bertrand Bellin, talianske barokové violončelo (anonymné) z roku 1759, Cello Piccolo z roku 1782, a taktiež 5-strunové elektrické violončelo. Peter Sigl žije ako umelec na voľnej nohe a má 5 detí.

Nora Skuta

študovala na bratislavskom Konzervatóriu klavír u Juraja Mašindu, pokračovala v štúdiu klavírnej hry u Miroslava Starostu a Daniely Varínskej na VŠMU. V rámci svojho postgraduálneho štúdia sa zamerala na interpretáciu klavírnej tvorby 20. storočia. Bola účastníčkou mnohých medzinárodných interpretačných kurzov (E. Indjić, Z. Kocsis, R. Kehrer, A. Némethy, S. Mauser, M. Schröderová). Spolupracovala s domácimi orchestrami (Slovenská filharmónia, SOSR, Štátna filharmónia Košice, Cappella Istropolitana, Komorní sólisti Bratislava) a renomovanými dirigentmi (L. Rajter, R. Rewakowicz, A. Fagen, O. Lenárd, T. Koutník, J. M. Ulla, D. Gazon atď.). Nora Skuta patrí medzi najvýznamnejších medzinárodne aktívnych slovenských klaviristov súčasnosti. Je vyhľadávanou komornou i sólovou hráčkou a zaniietenou interpretkou súčasnej hudby. Dlhé roky bola členkou súboru VENI, spoluzakladateľkou súboru OPERA APERTA, vystupuje v klavírnom duu so svojím manželom Mikim Skutom. V súčasnosti je členkou súboru Österreichische Ensemble für Neue Musik v Salzburgu. Pri mnohých projektoch súčasnej hudby spolupracovala s významnými osobnosťami, sólistami, dirigentmi, skladateľmi ako Sofia Gubajdulina, Louis Andriessen, Zygmunt Krauze, Giya Kančeli, Steve Reich, Amadinda percussion group, Klangforum Wien, Salvatore Sciarrino, Rebecca Saunders, Georg Friedrich Haas, Johannes Kalitzke, Franck Ollu, Rupert Huber, Gerd Kühr, Arturo Tamayo a i. Pravidelne vystupuje na stredoeurópskych medzinárodných festivaloch (Melos-Étos, BHS, Večery novej hudby, Konvergencie, Maraton soudobé hudby Praha, Kontrasty Lvov, Varšavská jeseň, Grenzenlos Berlin, Kulturspektakel Wien, Aspekte, StART festival, Salzburg Biennale, Klangspuren, Milano Musica, Bregenzer Festspiele a i.) Jej sólová nahrávka Sonát a interlúdií Johna Cagea (Hevhetia 2006) bola vysoko hodnotená v domácich a zahraničných odborných časopisoch (Classic FM Magazine, BBC Music Magazine, Muzyka 21). Renomovaný britský kritik Roger Thomas zaradil CD do publikácie 1001 Classical Recordings You Must Hear Before You Die.

GALÉRIA HUDBY

27. NOVEMBER 2013 O 18.00 HOD.

EVA ŠUŠKOVÁ – soprán

MAROŠ KLÁTIK – klavír

MUCHA QUARTET

JURAJ TOMKA – 1. husle

ANDREJ MATIS – 2. husle

VERONIKA PROKEŠOVÁ – viola

PAVOL MUCHA – violončelo

Program

Ladislav Stanček (1898 – 1979) – koncert k 115. výročiu narodenia

Mŕtvy, cyklus piesní na slová Andreja Žarnova, op. 46 (1942 – 1943) – premiéra

I. rad

1. *Pieseň (Ako ten motýl'ihravý)*

2. *Chce odísť*

3. *Usínanie*

II. rad

1. *Lália*

2. *Po boji*

3. *Ticho*

4. *Epilóg*

Sonáta e mol pre violončelo a klavír, op. 10 (1930 – 1931)

Allegro moderato

Grave

Allegro burlesco

Parafráza na slovenské piesne pre husle a klavír, op. 22 (1933)

Zo slovenských dolín pre husle a klavír, č. 1, op. 38A (1938 / R 1957)

Zo slovenských dolín, č. 2, op. 38b (1938)

Do pamätníka pre husle a klavír, op. 35 (1924 / R 1936 / R 1954)

Spomienka pre husle a klavír, op. 59b (1948)

Program (pokračovanie)

Uspávanka pre husle a klavír, op. 80b (1956)

Starosloviensky Otčenáš pre hlas a harmónium, op. 26 (1934 / R 1942)

(úprava pre sláčikové kvarteto Vladimír Godár)

Sláčikové kvarteto Es dur, op. 78 (1954 / 1956)

Allegro moderato

Scherzando. Vivace

Adagio ma non troppo e molto espressivo

Vivace assai

Koncert sa koná v spolupráci s koncertným cyklom Albrechtina – (Ne)známa hudba.

Slovenský skladateľ Ladislav Stanček (7. 2. 1898 Prievidza – 15. 4. 1979 Prievidza) patrí spolu so Štefanom Némethom-Šamorínskym, Fraňom Dostalíkom a Jozefom Rosinským k azda najmenej známej generácii novodobých slovenských hudobných dejín. Stanček po maturite na učiteľskej preparandii v Turčianskych Tepliciach vyštudoval hru na organe, klavíri, kompozíciu a duchovnú hudbu na Konzervatóriu v Brne (1925 – 1928). V rokoch 1928 – 1925 bol regenschorim v bratislavskom Blumentálskom kostole a zároveň prednášal teoretické predmety na Mestskej hudobnej škole a na Hudobnej a dramatickej akadémii. Neskôr pedagogicky pôsobil na Učiteľskej akadémii v Spišskej Kapitule (1935 – 1946) a v Spišskej Novej Vsi (1947 – 1956). Na sklonku života sa vrátil do rodnej Prievidze.

*Stanček svojim bohatým dielom zasiahol do mnohých oblastí hudby – najbližšia mu bola azda komorná hudba a vokálna tvorba. Významne prispel k tiež rozvoju slovenskej cirkevnej hudby a priekopnícky zasiahol aj do slovenskej hudobnej spisby (publikácie *Organ, jeho dejiny, stavba, zostrojenie a zachádzanie s ním*, 1941; *Kapitoly o hudobnom umení*, 1944). Najväčšiu časť svojej aktivity venoval šíreniu slovenského hudobného umenia – ako regenschori, učiteľ a zbormajster.*

Koncert k 115. výročiu narodenia skladateľa je venovaný jeho vokálnej a komornej hudbe.

Vladimír Godár

Eva Šušková

absolvovala štúdium spevu u prof. Viktórii Stracenskej na VŠMU v Bratislave, kde je v súčasnosti poslucháčkou doktorandského štúdia u prof. Petra Mikuláša. Paralelne so študijnou-pedagogickými, ale aj organizačnými aktivitami, sa profiluje ako výrazná osobnosť komorného a koncertného umeleckého života, no nezaostáva ani v opernom žánri. V slovenských operných domoch a na zahraničných scénach (Česko, Francúzsko, Rakúsko, Poľsko) stvárnila niekoľko významných postáv, ako Tatiana, Desdemona, či Fiordiligi. Na konte má i uvedenie a nahrávku Hummelovej opery Mathilde de Guise, ale i kreáciu premiér šiestich pôvodných slovenských oper.

K slovenskej hudbe prechováva intenzívny vzťah, čo sa odráža na množstve uvedených premiér, rekonštrukcií a novodobých predvedení skladieb staršieho dáta, či diel, ktoré jej boli dedikované. Orientuje sa v širokom repertoári, zahŕňajúc diela Stravinského, G. Benjamina, Kurtága, Beria, Ravela, Bartóka, Jarrella, Kagela, Tavernera a ďalších. Jej najnovším prírastkom je scénické naštudovanie Schönbergovej monodrámy Pierrot Lunaire, op. 21. Účinkovala na mnohých významných európskych festivaloch (Gaida, Pražské premiéry, BHS, Melos-Étos, Zémpléni fesztivál, Konvergencie a i.) a zrealizovala viacero nahrávok (Brilliant Classics, CPO, Dynamic, Slovenský rozhlas, Hudobný fond, Diskant), či autorských projektov (secretVOICE, Koncerty v prírode) s orchestrami a súbormi ako Prague Modern, Quasars Ensemble, Solamente naturali, Ostravská filharmonie, Slovenská filharmónia, Symfonický orchester Slovenského rozhlasu a ďalšími.

Maroš Klátik

študoval hru na klavíri na Konzervatóriu v Bratislave v triede Petra Čermana a na JAMU v Brne pod vedením Aleny Vlasákovéj a Jana Jiraského. Momentálne je poslucháčom doktorandského štúdia VŠMU u Idy Černeckej. K jeho súťažným úspechom patrí 1. miesto a titul laureáta na The International Competition of Young Performers 2006 Viedeň, 1. miesto a titul laureáta na Kaukko Sorjonen Foundation 2008, Jyväskylä, Fínsko, Yamaha Music Foundation of Europe YMFE 2008 1. miesto. Bol sólistom Moravskej filharmónie Olomouc, Janáčkovho akademického orchestra, Filharmónie Bohuslava Martinů, Západočeského symfonického orchestra Mariánske Lázně a Slovenského komorného orchestra Bohdana Warchala. Absolvoval majstrovské kurzy zamerané na interpretáciu nemeckej a francúzskej piesne v Lübecku pod vedením Rudolfa Jansena a Christy Pfeiler a tiež masterclasses v Meissen u Arkadiho Zenzipera. Ako sólista a komorný hráč koncertoval v krajinách Európy, USA a Ázie. Spolupracuje s poprednými sólistami SND ako Marta Beňačková, Helena Becse

Szabó, Eva Hornyaková, Pavol Remenár a i. Pedagogicky pôsobil na JAMU v Brne a Konzervatóriu v Bratislave. V súčasnosti pôsobí ako asistent na VŠMU v Bratislave.

Mucha Quartet

vzniklo v roku 2003 na pôde Konzervatória v Bratislave a patrí k najslubnejším mladým komorným telesám na Slovensku. Prvým učiteľom kvarteta bol Stanislav Mucha, otec violončelistu Pavla Muchu a primárius Moyzesovho kvarteta, ktoré za svojich študentských čias nieslo názov „Muhovo kvarteto“. Členovia dnešného Muchovho kvarteta študujú komornú hudbu na Universität für Musik und darstellende Kunst vo Viedni u Johanna Meissla, a taktiež na VŠMU v Bratislave v triede Jána Slávika. V novembri 2010 získali 2. cenu na Medzinárodnej interpretačnej súťaži Nadácie Bohuslava Martinů v Prahe. Vo februári 2012 sa zúčastnili prestížnej Medzinárodnej súťaže Josepha Haydna v komornej hre vo Viedni, ktorá im otvorila cestu k významným osobnostiam komornej hudby. Získali 3. cenu na medzinárodnej súťaži Gianni Bergamo Classic Music Award 2012 v Lugane, v roku 2013 sa stali semifinalistami súťaže „The 18th International Chamber Music Competition Illzach“ vo Francúzsku.

Mucha Quartet získalo významné umelecké impulzy na medzinárodných interpretačných kurzoch Internationale Sommerakademie 2012 a 2013 v Reichenau (AT) pod vedením profesorov: Peter Schuhmayer, Johannes Meissl, Othmar Müller (Artis-Quartett Wien), Hatto Beyerle (Alban Berg Quartett), Miguel da Silva (Ysaÿe Quartet), Evgenia Epshtein (Aviv Quartet), Jan Talich, Petr Prause (Talich Quartet), Josef Klusoň (Pražák Quartet), András Keller. Zúčastnili sa tiež na prestížnych majstrovských kurzoch v Schwarzenbergu (AT, Voralberg), ktoré vedie Günter Pichler (Alban Berg Quartett), ako aj na majstrovských kurzoch Are Sandbakkena (Oslo String Quartet).

Súbor pravidelne koncertuje na mnohých hudobných festivaloch a kultúrnych podujatiach doma i v zahraničí – spomeňme napr. Komorné dni J. N. Hummela, Nedeľné matiné v Galérii mesta Bratislavy – Mirbachovom paláci, Orfeus, Prehliadka mladých skladateľov, Nitrianska hudobná jeseň, Albrechtina – (Ne)známa hudba, komorný cyklus Slovenskej filharmónie, Konfrontácie Nitra, Trenčianska hudobná jar, Hudba Trnave, Musiksommer Reichenau, Schubertiade Schwarzenberg. Participovali na oficiálnej návšteve anglickej kráľovnej Alžbety II. na Slovensku v roku 2008. V novembri 2011 oslavovali svoj debut v Luxemburskej filharmónii. Mucha Quartet sa tiež aktívne zapája do rôznych umeleckých projektov VŠMU v Bratislave. Medzi nastávajúce projekty patria sólové koncertné vystúpenie na Bratislavských hudobných slávnostiach na jeseň 2013 a recitál vo viedenskom Musikvereine na jar 2014.

GALÉRIA HUDBY

4. DECEMBER 2013 O 18.00 HOD.

MARTIN KRAJČO – gitara
MOYZESOVO KVARTETO
STANISLAV MUCHA – 1. husle
FRANTIŠEK TÖRÖK – 2. husle
ALEXANDER LAKATOŠ – viola
JÁN SLÁVIK – violončelo

Program

Franz Schubert (1797 – 1828)

Sláčikové kvarteto a mol op. 29

Allegro ma non troppo

Andante

Menuetto

Allegro moderato

Caspar Joseph Mertz (1806 – 1856)

z cyklu *Bardenklänge, op. 13* pre sólovú gitaru

Gondoliera

Tarantelle

Martin Burtas (1955)

Uspávanka pre sláčikové kvarteto

Luigi Boccherini (1743 – 1805)

Quintetto č. 4 D dur, G 448 pre 2 huslí, violu, violončelo a gitaru

Pastorale

Allegro maestoso

Grave assai, Fandango

Martin Krajčo

vyštudoval hru na gitare v triede prof. Jozefa Zsapku na bratislavskom Konzervatóriu a na Hudobnej a tanečnej fakulte VŠMU. Na mnohých európskych majstrovských kurzoch študoval pod vedením Costasa Cotsiolisa, Lea Brouwera, Alexa Garrobeho, Huberta Käppela, Zorana Dukića, Jorgosa Panetsosa, Alberta Walter Salina, Luisy Walkerovej a iných významných gitaristov. Ocenenia získal na domácich a medzinárodných súťažiach v Aix en Provence, Banskej Bystrici, Bratislave, Kutnej Hore, Sernancelhe a Viedni. Dosiaľ účinkoval na domácich i medzinárodných festivaloch a na koncertoch v Rakúsku, Českej republike, Nemecku, Maďarsku a Portugalsku. Ako sólista spolupracoval s mnohými domácimi i zahraničnými orchestrami. Taktiež ako komorný hráč spolupracoval s mnohými významnými sólistami a súborami (Emily Van Evera, Andrea Dudášova, Sefika Kutluer, Eugen Prochác, Ján Slávik, Moyzesovo kvarteto, Bratislavské sláčikové kvarteto). Od roku 1997 je členom Bratislavského gitarového kvarteta, ktoré koncertovalo na Slovensku i v takmer všetkých krajinách Európy a jej metropolách (Belehrad, Bratislava, Madrid, Paríž, Praha, Viedeň). Kvarteto tiež premiérovovo uviedlo viacero skladieb slovenských autorov (Peter Breiner, Martin Burlas, Vladimír Godár, Jozef Kolkovič, Egon Krák, Ladislav Kupkovič, Pavol Malovec, Ilja Zeljenka). Bratislavské gitarové kvarteto spolupracovalo s orchestrami na uvedení koncertantných skladieb Joaquina Rodriga, Petra Breinera, Germaine Tailleferre a Martina Burlasa.

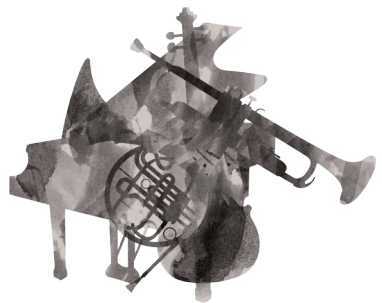
Martin Krajčo sa venuje s manželkou Radkou Krajčovou aj duetovej hre. Je domácim priekopníkom hry na historických nástrojoch 19. storočia. Krajčova diskografia obsahuje sólové diela (Torroba, Tansman, Mompou, Farkas, Brouwer, Bogdanovič, Mertz), gitarové duetá (Mertz) a skladby pre gitarové kvarteto (Rossini, Ravel, Brouwer, Dyens, Falla, Piazzolla). Krajčo je autorom dizertačnej práce *Hudba pre gitaru v Bratislave v prvej polovici 19. storočia, s dôrazom na osobnosť C. J. Mertz* (Bratislava 2007). Ako pedagóg hry na gitare pôsobí na bratislavskom Konzervatóriu i na VŠMU.

Moyzesovo kvarteto

je od svojho založenia roku 1975 jedným z najpopulárnejších komorných zoskupení na Slovensku. Členovia kvarteta sú absolventmi VŠMU v Bratislave (prof. T. Gašparek). V štúdiách pokračovali na Hochschule für Musik und darstellende Kunst vo Viedni (F. Samohyl, G. Pichler). Už počas štúdií kvarteto získalo viacero laureátskych titulov na domácich ale i medzinárodných súťažiach (Eviaň). V rokoch 1986 – 2005 patrilo Moyzesovo kvarteto k umeleckým súborom Slovenskej filharmónie. Slovenskú

hudobnú kultúru prezentovalo s úspechom takmer vo všetkých štátoch Európy, v Japonsku, Indii, Maroku, USA a na Kube. V roku 2000 bola Moyzesovmu kvartetu udelená cena Frisca Kafendu a zároveň cena kritiky. Repertoár telesa zahŕňa všetky štýlové obdobia, nevynímajúc ani tvorbu súčasných slovenských autorov, z ktorých mnohí skladby kvartetu priamo dedikovali. Sústavnne sa venuje nahrávaniu nových kompaktných diskov (celkove nahrali vyše 20 CD platní: A. Albrecht, J. L. Bella, A. Dvořák, A. T. Grečanin, W. A. Mozart, A. Moyzes, M. Ravel, F. Schmidt, B. Smetana, D. Šostakovič atď.) a realizovaniu nahrávok pre slovenský rozhlas zahraničné rozhlasové spoločnosti.

V priebehu posledných rokov vystúpilo kvarteto na festivaloch Bratislavská hudobná jar, Nová slovenská hudba, Bratislavské hudobné slávnosti, Melos-Étos, Pražská jar, na festivaloch v Bad Kissingene a Salzburgu. V roku 2001 absolvovalo Moyzesovo kvarteto úspešné vystúpenia na festivaloch v Dánsku, Nemecku, Francúzsku, Rakúsku, Slovinsku a na Faerských ostrovoch, ako aj v rámci mesiaca slovenskej kultúry v New Yorku. Na sklonku roku 2001 sa kvarteto zúčastnilo na projekte Prvá spoločná prezentácia stredoeurópskej kultúrnej platformy v Bruseli. Roku 2002 účinkovali členovia kvarteta na festivaloch v Nemecku, Francúzsku, Taliansku i Luxembursku, ako aj na BHS a hudobnom festivale v Brne. Roku 2004 účinkovalo kvarteto po viacerých slovenských mestách a pri príležitosti vstupu Slovenska vo Európskej únii na koncerte v rakúskom Goldegg. Od roku 2006 do roku 2007 bolo Moyzesovo kvarteto komorným súborom mesta Modra. Od roku 2008 je komorným súborom mesta Skalica.

PROGRAMOVÝ BULLETIN GALÉRIA HUDBY / SEPTEMBER – DECEMBER 2013

Produkcia, dramaturgia; zostavovateľ bulletinu: Lucia Vadelová

Odborná spolupráca: Peter Zagar

Zodpovedný redaktor: Renáta Niczová

Grafická úprava, obálka: Filip Jurkovič

Tlač: MediaMasters, s.r.o.

Vydavateľ: Nitrianska galéria 2013

/

Zmena programu a účinkujúcich vyhradená.

Texty neprešli jazykovou úpravou.